

Un gând pentru zilele ce vin...

Pământul s-a transfigurat într-adevăr în spirit și înfățișare...

În 1936, Monseniorul Vladimir Ghika publica *Pensées pour la Suite de jours*, o culegere de „gânduri pentru zilele ce vin”, apărută și la noi, la editura Dacia, în 1995, în traducerea doamnei Doina Cornea. Printre acestea, din capitolul „În fața unor rămășițe omenești”, am ales un gând care ilustrează perspectiva Monseniorului despre Învierea Mântuitorului:

„La terre a changé de figure et d'âme depuis le jour où, reçu des mains de la Vierge-Mère, elle a vu, comme en cette femme, mais pour un plus étrange miracle, le corps du Seigneur se blottir dans ses entrailles. Depuis le jour où c'est en son sein qu'il a repris vie pour la seconde naissance, volontaire et virginale, de la Résurrection, en vérité, la terre a changé de figure et d'âme”.

„Ofrandă primită din mâinile Fecioarei-Mame, pământul s-a transfigurat în spirit și înfățișare din ziua când a întrezărit cum în această femeie – pentru un miracol însă și mai necuprins— Domnul și-a înfiripat în el cuib și sălaș trupesc. Pământul s-a transfigurat într-adevăr în spirit și înfățișare din ziua când, tot din el, trupul Domnului a prins a doua oară viață pentru a doua sa naștere --nașterea voluntară și virginală a Învierii” (traducere de Andrei Brezianu).

Despre influxul meditațiilor părintelui Vladimir, scria bunul său prieten, Jacques Maritain, în *Prefața* la a doua ediție a cărții în limba franceză: „meditațiile s-ar vrea primite ca niște prietene săritoare care nu fac prea mult zgomot în jurul lor, în casă, dar care-i ajută pe toți să-și ducă la capăt truda de fiecare zi”. Truda de fiecare zi a

La terre a changé de figure et d'âme depuis le jour où, reçu des mains de la Vierge-Mère, elle a vu, comme en cette femme, mais pour un plus étrange miracle, le corps du Seigneur se blottir dans ses entrailles; — depuis le jour où c'est en son sein qu'il a repris vie pour la seconde naissance, volontaire et virginale, de la Résurrection, la terre a changé de figure et d'âme

V. Ghika

creștinului este asemenea trudei pământului care susține și hrănește minunile voite de Dumnezeu. Însă, ca și pământul, după Învierea Domnului, avem o înfățișare și un suflet nou, mai aproape de cel de la origine, chiar mai presus.

Recitind acest gând, pe care vi-l propun pentru Timpul Pascal, nu fac altceva decât să observ că se înfăptuiește ceea ce spera autorul în introducerea la cartea publicată în 1936: „Cel mai dorit elogiu care s-ar putea acorda acestui volum, o spun din nou, ar fi oarecum încredințarea că, parcurgându-l, cititorul m-a uitat”. Cititorul care se oprește asupra unuia din cele 643 publicate numai în acest volum, va observa că orientarea sufletului său nu este spre autor, ci spre misterele despre care Monseniorul însuși meditează, pe care el însuși le contemplă.

Vă propun, în cele ce urmează, reflecția domnului Andrei Brezianu, pe marginea gândului Monseniorului Ghika referitor la Înviere:

Acest gând al Monseniorului este superb prin profunzime filosofică și trimiteri de înaltă elevație metaforică. Subtilitatea superlativă a cugetării Monseniorului Ghika se regăsește aici în jocul diafan între sensurile cuvântului *terre* care înseamnă și țarină și ogor și glie și lut....Lutul din care suntem plămădiți devine ogor în făptura Fecioarei-Mame pentru a deveni sămânța a Învierii. Pe de altă parte, *blottir* trimite la Evanghelia lui Ioan „și a locuit între noi”.

Subiectul acestei splendide cugetări așa cum îl văd eu, este pământul în multiplele lui accepțiuni legate aici de economia mântuirii, de lucrurile de apoi și de Înviere. El, pământul primește sămânța Vieții, așa cum Maria a primit-o la Buna Vestire. După răstignire, pământul primește ofranda trupului lui Isus născut de Maria spre a-l naște virginal a doua oară în misterul Învierii.

Stilul Monseniorului este extrem de complex în expresie și trimiteri metaforice. Un singur exemplu aici: „sufletul pământului”. Pământul n-are suflet!!! E vorba de o trimitere la vocația pământului de fi scena și teatrul marii drame a Întrupării și a mântuirii; e vorba de o personificare. Pământul devine sălașul Domnului grație Mariei care l-a zămislit și l-a născut. Tot el, pământul ca mormânt e cel din care iese trupul Domnului pentru a doua naștere, la Înviere.

Andrei Brezianu